

radi preobilih opravkov ni hotel vzgojiti, kakor je, postavimo, storil Rafael.

Z zavistjo je sledil Tizianu nadarjeni *Licinij Pordenone* (l. 1484.—1539.) in v gorečem tekmovanju ž njim je dosegel lepe uspehe.

Odličen Tizianov učenec je bil *Giacomo Robusti*, rojen l. 1518. v Benetkah, imenovan po obrti svojega očeta navadno le *Tintoretto* („barvarček“). Ko se svojemu učitelju ni hotel v vsem pokoriti, odpodil ga je Tizian, in postal je samostalen slikar. Pogumnosti mu ni nedostajalo; ponašaje se s svojimi zmožnostmi, zapisal je na svoje stanovanje: „Tukaj se slika z Michelangelovim duhom in s Tizianovimi barvami.“ Bil je v istini dokaj sposoben, akoravno ne v toliki meri, kakor si je sam domneval. Njegov vrli životopisec Vasari pravi: „Tintoretto je mojster v vseh umetnostih; v slikarstvu je jako hiter, duhovit, predrzen v svojih načrtih, a zraven lahkomišljen, kot bi bilo slikarstvo le šala.“ On spada med tiste, žalibože! obile može, ki svojih velikih darov ne porabijo s potrebno vneemo in resnostjo. Slikal in risal je z neverjetno urnostjo. Vodja bratovščine sv. Roka je naročil pri njem veliko podobo društvenega varuha; Tintoretto pride, zmeri velikost, katero je vodja želel, in drugi dan, ko so pričakovali samo obris, prinese umetnik že gotovo sliko, ki je pa bila izvrstno dovršena. Plodovit je bil, da malo kdo tako. Beneške cerkve in zbirke, so polne njegovih slik. Palazzo di san Marco, ki gledalca tako očaruje, šteje ravno njegove umotvore med najdražje svoje zaklade. „Amor“, nežna slika, „Adam in Eva“, posebno pa „Čudež svetega Marka“ so slike, s katerimi bodo Benetke vedno slavile Tintoretta. S pretirano samozavestjo, da je velik slikar, umrl je l. 1594. v Benetkah.

* * *

Dokaj večji, kakor Tintoretto, je *Paolo Caliari*, tudi Tizianov učenec. Rojen je bil v bogati *Veroni*, od tod tudi njegov pri-

imek „*Veronese*“, po katerem se izključljivo imenuje. Kdor je videl že njegove slike in se divil njihovi milobi in resnobi, njemu bo *Veronese* vedno priljubljeno ime. Njegove slike pri- jajo vsakemu opazovalcu. Ljubke in čedne so tako, da se jih oko komaj nagleda.

Od krsta. (Češka narodopisna razstava.)

Prvi pouk je dobil *Veronese* od svojega očeta, ki je bil kipar. Potem je šel v Benetke k Tizianu, ki je bil takrat na gornjem Laškem prvi in najuglednejši mojster. Učitelja je posnemal v živih, pisanih barvah, in v zvestem proučevanju žive narave. Zraven pa se je oziral na rimska nedosežna velikana, Michelangela in Rafaela. Od njiju se je naučil idealne, vzvišene popolnosti, in od tod izvira njegova velikost